İÇ SAYFALARDA
— SOSYALİST ÜLKELER
— ŞİLİ
— MAO
— OKUYUCU MEKTUPLARI

Adres : P.K. 68
ZONGULDAK
Fiyatı : 100 krş.

İŞÇİ DAVASI

YIL : 2 — SAYI : 66

barış — demokratik haklar — sosyalizm

6 EKİM 1976

İşçi sınıfı, siyasal zaferi elde etmek için (...) sadece bütün proletaryayı değil, emek harcayan ve sermaye tarafından sömürülen herkesi saflarına kazanmak ve proletaryanın devrimci öncüsü PARTİ'nin liderliği altında toplamak, nüfusun büyük çoğunluğunu burjuvaziye olan bağımlılıktan koparmak, onları sömürücülere karşı mücadele içinde eğitmek, örgütlemek, yetiştirmek ve disipline sokmak (...) zorundadır.

İŞÇİ SINIFI D.G.M.'ne KARŞI

BAŞYAZI

İŞÇİ SINIFININ ŞAHLANIŞI

Son haftalarda bir heyûla dolaşıyor sermayenin üzerinde: İŞÇİ SINIFI. Bütün Türkiye ayağa kalktı: İşçi sınıfına selam duruyor. Sermaye sınıfının temsilcileri ağızlarından köpükler saçarak işçi sınıfını tehdit ediyorlar. Sermayenin siyasi temsilcileri avaz avaz bağırıyor. İşçi sınıfının şahlanışını kanla ve barutla bastırmak istiyor. Bunun için kan dökmekten kaçınmıyor. Ama bütün bunlar boşuna. Sermaye kendi sonunu hazırlıyor.

Nedir. Ne oluyor. Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) niçin bu kadar önemli. Elbet bunun bir sebebi olmalı. Gerçekten de sebebi var.

SERMAYENİN TEKELLEŞME SÜRECİ

DGM'lerin çıkmasını istiyenlerin en başında büyük tekelci sermaye gelmektedir. Yüksek kârlarla çalışan ve bunu sürdürmek isteyen sermaye tekelleşme süreci içindedir. Bu yolda önüne kim gelirse devirmek istemektedir. Bu amaçla sermaye kuruluşlarının temsilcileri bu yılın başındanberi toplantı üstüne toplantı yapıyorlar. İşçi sınıfının mücadelesini kırmak için plan üstüne plan kuruyorlar. İşçi sınıfının mücadeleci bir nitelik kazanmasını, sosyalist bilinç kazanmasını önlemek içim çalışıyorlar. Bugünden değil, yarından korkuyorlar. Bunun için, devlet gücünün kendi çıkarlarına kullanılması yolunda siyasi iktidara baskı yapıyorlar. Patronlar, başbakanla yaptıkları son ortak toplantıda DGM yasası çıkarılmadığı için, başbakanı sert biçimde eleştiriyorlar. Sermaye sınıfının istediği, en azından bugüne kadar süren baskıların sürmesi, gücü yeterse bu baskıların daha da arttırılmasıdır. Onun için DGM ler sermaye sınıfını ne kadar ilgilendiriyorsa, işçi sınıfını da okadar ilgilendiriyor. Bunu kendileri de biliyorlar. Amma her gün «DGM lerin işçi sınıfıyla ilgisi yoktur diye» utanmadan yalan söylüyorlar.

EMEK - SERMAYE ÇELİŞKİSİ

Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasasının çıkarılması olayı bir çok konuya açıklık kazandırmıştır. Her şeyden evvel kimin kimden yana olduğu iyice su yüzüne çıkmıştır. Tam bir saflaşma olmuştur. Bir yanda işçiden ve emekten yana olanlar. Karşı tarafta ise sermayeden ve patronlardan yana olanlar.

İŞÇİ SINIFININ GÜCÜ : Türkiye çapında yapılan direniş işçi sınıfının gücünü göstermiştir. Petrol rafinerileri çalışmadı, benzin sıkıntısı başladı. Belediye hizmetleri görülmedi, ulaşım durdu, şehirler pisliğe gömüldü. Onun için sermaye sınıfının bütün örgütleri ve temsilcileri ayağa kalktılar. Peşpeşe tehditler savurdular. Telaşlarından ne yapacaklarını şaşırdılar. Oysa bu direniş tam bir genel grev değildi. Şimdi anlaşılıyor, patronların «genel grev» lafını duydukça niçin bukadar ürktükleri. Çünkü tam bir genel grevde dost düşman görecek ki bütün üretimi yapan ve ülkeyi ayakta tutan işçi sınıfıdır. İşçilerin olmadığı yerde patronların makineleri demir yığınından başka bir şey değildir.

SERMAYE SINIFI DEMOKRASİYE DÜŞMANDIR : Sermaye sınıfının sözcüleri her ağızlarını açtıklarında «özgürlükçü demokrasiden» söz ediyorlar. Demirel her ağzını açtıkça «halkın iradesinden» söz ediyor. Ama somut olaylar göstermiştir ki ne sermaye sınıfı demokrasiden yanadır ne de Demirel halkın iradesine saygılıdır. Demirel'in halkın iradesine nekadar saygılı olduğu, halkın iradesiyle göreve gelip, silah zoruyla iktidardan düşürülen ve öldürülen Şili devlet başkanı Allende hakkındaki «tasını tarağını toplayıp gitti» sözleriyle iyice açığa çıkmıştır.

Ülkemizde de açık olarak görülmüştür ki, çağımızda sermaye sınıfının artık hiç bir öncülük, ilericilik ve demokratik yanı kalmamıştır. Sermaye bir ülkede ortaya çıkışından itibaren tekelci niteliktedir. Gericidir ve demokrasi düşmanıdır. Burjuva anlamında ilericilik ve demokratiklik dahi artık işçi sınıfının niteliği ve görevi olmuştur. Kaldı ki dünyanın hiç bir yerinde demokrasi çalışan halka armağan edilmemiştir. İşçi sınıfı kendi mücadelesi içinde demokrasiyi gerçekleştirir ve korur. Türkiye'de de bu böyle olacaktır. Ancak işçi sınıfının diğer ücretli emekçilerle yapacağı mücadele sonunda demokratik hakları genişletmek ve korumak mümkün olacaktır.

DEMOKRATİK MESLEK KURULUŞLARININ VE SOSYAL DEMOKRAT SENDİKALARIN GÜÇSÜZLÜĞÜ : Olayların başındanberi hemen hemen bütün demokratik kuruluşlar, meslek örgütleri ve sosyal demokrat sendikalar DİSK'e bağlı direniş yapan işçilerin yanında olduklarını, eylemlerini desteklediklerini söylemişlerdir. Ancak bütün bu destekler kağıt üzerinde kalmaktan öteye gidememiştir. Sosyal Demokrat Yol - İş sendikası başkanının «eylem» çağırısı karşılık bulamamıştır. Bu sendikalar aktif olarak direnişe katılamamışlar, ancak bazı işyerlerindeki işçiler, kendiliğinden DİSK'li kardeşlerinin yanında yer almışlardır. Tıpkı 16. Haziran direnişinde olduğu gibi Demokratik meslek örgütlerinin aktif eylemi ise yalnız Ankara'da bir miting yapmaktan öteye gidememiştir. Biz bunları, onları küçümsemek ve kötülemek için söylemiyoruz. Bu kuruluşların tabanla kurdukları eksikliğin giderilmesi gerektiğini söylüyoruz.

ÇIKARILACAK DERSLER

DGM yasasının çıkarılmaması için aktif mücadele veren, bu uğurda şehit veren, binlercesi işten atılan, binlercesi tutuklanan işçi sınıfının en büyük eksikliğinin PARTİ olduğu ortaya çıkmıştır. İşçi sınıfı hareketini temsil eden, işçi sınıfı öncülerini içinde taşıyan, gerçekten devrimci teoriye sahip bir işçi sınıfı partisinin olmayışı, bütün olaylar boyunca kendini hissettirmiştir. Diğer sınıf katları içinde de örgütlü olan ve bu sınıf katlarını da işçi sınıfı yanında mücadeleye sokabilecek bir parti.

İŞÇİ DAVASI

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ DEMOKRASİYE AYKIRIDIR

12 Mart baskı döneminde yapılan anayasa değişikliğine dayanarak 26 Haziran 1973 yılında çıkarılan bir yasa ile Ankara, İstanbul, İzmir, Adana ve Diyarbakır olmak üzere beş ilde Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) kurulmuştur.

Ancak Anayasa Mahkemesi DGM'nin kuruluş yasasını iptal etmiştir. Bu iptal kararı 11 Ekim 1976 tarihinde yürürlüğe girecektir. Eğer bu tarihe kadar yeni kanun çıkarılamazsa, kurulmuş olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri ortadan kalkacaktır. İşte sermaye sınıfının ve onun iktidarının hiddeti, telaşı ve acelesi bundan doğmaktadır.

Milli Cephe iktidarı DGM'lerin 11 Ekim'e kadar yeniden kanunlaşmasına çalışmaktadır. AP'liler tarafından verilen önerge üzerine Millet Meclisi Genel Kurulu 14 Eylül 1976 günü «DGM kanununu görüşmek üzere» olağanüstü toplantıya çağırılmıştır. Toplantı günü CHP milletvekilleri Meclis salonuna girmemişler, kanun teklifi, AP - MSP - DP ve CGP'li 240 milletvekilinin hazır bulunmasıyla gündeme alınmıştır.

«DGM'lerin kurulması için gösterilen bu çabanın toplumun güvenliği ile ilgili bulunmadığı açıkça ortadadır. Bu mahkemeler üç yıldır görev yapıyor. Eğer mahkeme ile bazı olayların önü alınsaydı ortalığın şimdi sütliman olması gerekirdi.»

DGM'LER SİYASAL İKTİDARA BAĞIMLIDIR

DGM yargıçları siyasal iktidarın seçeceği yargıçlar arasından atanacak ve böylece iktidar kendi politikasına uygun düşen kişileri seçmiş olacaktır. Yargıçları siyasal iktidar tarafından seçilen ve yargıçlık güvencesi olmayan Devlet Güvenlik Mahkemeleri siyasi iktidara bağımlıdır. İktidarın suçladığı eylem ve düşünceleri yargılayacaktır. Onun için DGM'ler Anayasadaki «yargının bağımsızlığı» ilkesine aykırıdır.

Mecliste görüşülmekte olan kanun teklifi çeşitli siyasi suçlar yanında, toplantı ve gösteri hürriyeti hakkındaki kanun ile işçileri çok yakından ilgilendiren toplu iş sözleşmesi - grev ve lokavt kanununa ve Dernekler kanununa aykırı olarak işlenmiş suçlara da DGM'inde bakılmasını öngörmektedir.

Direnişi başlatan ve yürüten DİSK işçileri.
(Foto : İşçi Davası)

SERMAYENİN SALDIRISI

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruluş yasası olayı EMEK - SERMAYE çelişkisi halini almıştır. Bir yanda işçi sınıfından ve emekten yana olanlar, karşı tarafta ise sermaye sınıfından ve sermayeden yana olanlar. İşçi sınıfı direnmiş, sermaye sınıfı ve onun emrindeki MC iktidarı saldırmıştır.

Direnişler başlar başlamaz, patronların şikayeti üzerine veya kendiliğinden harekete geçen polis, direnişe katılan işyerlerindeki sendika ve işyeri temsilcilerini ve direnişe öncülük eden işçileri karakollara getirmiş, gözaltına almış, binlerce işçiyi sorguya çekmiştir. Yüzlerce işçi tutuklanmıştır. Patronlar binlerce işçiyi haksız olarak ve tazminatlarını ödemeden işten atmıştır. Bu işçiler kara listelere geçirilmiş ve bunlara hiç bir yerde iş verilmemesi için harekete geçilmiştir. Sermaye sınıfının temsilcileri ve siyasi sözcüleri hergün radyolardan, televizyonlardan bas bas bağırmışlar işçi sınıfına tehditler savurmuşlardır. İşçilere gözdağı vermişler, onları sendikalarından koparmaya çalışmışlardır. Bu arada DİSK Genel Merkezi basılmış, arama yapılmış, DİSK yöneticileri tutuklanmıştır. Aliağa gibi işyerlerinde işçiler, çalışmak üzere işbaşına döndükleri halde tekrar işbaşı yaptırılmamıştır. Hatta direniş sırasında izinli ve istirahatli olanların bile iş akitleri fesih edilmiştir. işçilerin direnişini desteklediği için Ankara belediye başkanına işten el çektirilmiş, öğretmenlerin örgütü TÖB - DER kapatılmıştır. Ve en nihayet Profilo fabrikasında işçilere açılan ateş sonunda bir işçi öldürülmüştür.

Protesto yürüyüşü sonunda Taksim anıtına pankartlar bırakan işçiler.
(Foto : İşçi Davası)

GENEL YAS ve DİRENİŞ

Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin mecliste görüşülmeye başlanması üzerine DİSK yönetim kurulu kararını açıklayan Genel Başkan Kemal Türkler «DGM'nin «sıkıyönetimsiz sıkıyönetim» olduğunu, MC iktidarının DGM yoluyla işçi sınıfını ve tüm emekçileri sindirmek ve baskı altında tutmak istediğini, buna karşılık MC iktidarının düşürülmesine kadar, ülkede «GENEL YAS» ilan edildiğini, DİSK tabanının anayasal ve demokratik haklarını kullanacağını» açıklamıştır.

Alınan karar uyarınca DİSK 18 Eylül 1976 günü araçlı yürüyüş tertiplemiştir. Yüzden fazla aracın katıldığı konvoy, yol boyunca çeşitli sloganlar söyliyerek Taksim meydanına gelmiştir. Sendikalar yanında öteki demokratik kuruluşlar da yürüyüşe katılmışlardır.

İŞÇİ SINIFI DİRENİYOR

Kanun teklifinin mecliste görüşülmeye başlaması üzerine önce DİSK üyesi işçiler daha sonra ise bir kısım Türk - İş üyeleri, işyerlerinde üretimi yavaşlatmak ve durdurmak biçiminde gelişen eylemlere başlamışlardır. Başta İstanbul - Ankara - İzmir olmak üzere Adana, İzmit, Bursa, Eskişehir, Manisa, Mersin, Diyarbakır ve Sakarya illerinde toplam 350 bine yakın işçi bu direniş eylemlerine katılmışlardır.

Önce Lastik - Maden - Petro Kimya ve Genel Hizmetler iş kollarında başlayan direniş ertesi günlerde dokuma, gıda, basın ve cam işkollarına da yayılmıştır. Bu direnişler nedeniyle petrol rafinerileri durmuş, belediye otobüsleri çalışmamış, çöpler toplanmamış, bir çok fabrikada üretim durmuştur.

DEMOKRATİK KURULUŞLAR

İşçi sınıfının başlattığı protesto eylemleri bütün demokratik meslek kuruluşları desteklemiştir. Avukatlardan, mühendislere kadar, öğretmenlerden öğrencilere kadar bütün emekçi ve ilericiler işçi sınıfının haklı mücadelesi yanında yer almıştır. Ve bu demokratik kuruluşlar 27 Eylül günü Ankara'da bir açıkhava mitingi tertiplemişlerdir.

DİSK yürüyüşüne katılan Profilo işçileri.
(Foto : İşçi Davası)

DEMOKRATİK HAK MÜCADELESİNDE ÖLÜM

Profilo işçileri bayramdan önce bir açıklama yaparak direnişe geçeceklerini bildirdiler. İşçiler, Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasının yeniden çıkarılmasını protesto amacıyla yaptıkları direniş sırasında 14 arkadaşlarının işten atıldığını söylediler. İşverenin bu işçileri yeniden işe almasını istediler. Profilo işvereni, daha önce işverenlerin kendi aralarında yaptıkları anlaşma gereğince işten atılanları geri almamakta kararlı olduğunu açıkladı. Bu durum karşısında 3 bine yakın Profilo işçisi 30 eylül sabahı direnişe geçti. İşveren aynı gün sabah polis kuvvetlerini fabrikaya çağırdı. İşçilerden fabrikasını boşaltmalarını istedi. İşçiler işten atılan arkadaşlarının geri alınmasına kadar direnişte kararlı olduklarını açıkladılar. Ancak fabrika patronu, fabrikanın yıkılması pahasına bile olsa çıkardığı işçileri geri almayacağını söyledi. Daha sonra polis, direnişte kararlı olan işçileri fabrikadan atmak için panzer tankı, sis bombası, ses bombası ve ateşli silahlar kullandı. Çok sayıda işçi yaralandı. Yakup Keser adındaki işçi öldü. Canını kurtarmak için kaçan işçiler sokakta yakalanarak dövüldü.

Daha sonra olay yerine Jandarma da getirtildi. Fabrika polis ve jandarma kuvvetleri tarafından çevrildi. Sonunda işçiler Jandarmaya teslim oldular. Çevrede bulunanlar, bazı polislerin teslim olan işçileri de dövdüklerini gördüler. Bir çok işçi ilk sorgudan sonra gözaltına alındı. Profilo işçilerinin üç gün süren direnişi kanlı bir şekilde bastırıldı.

sosyalist ülkelerden haberler..

Sosyalist ülkelerin birlikte gerçekleştirmeye çalıştığı dünyanın en büyük doğal gaz boru hattı çalışmalarından bir görüntü.

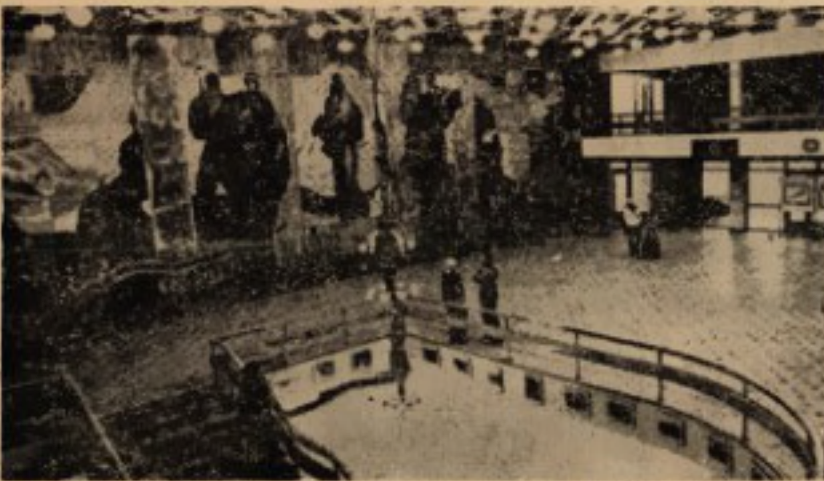
SOSYALİST ÜLKELER ARASINDA ORTAK ÇALIŞMA

Sosyalist ülkelerde üretimin sömürüsüz gerçekleştirilmesi toplumun hızla ilerlemesine yol açıyor. Özel mülkiyetin bulunmadığı üretim araçları en geniş şekilde toplumsal işbölümü ile kullanılıyor. Ayrıca sosyalist ülkeler arasında işbirliği, dayanışma ve işbölümü de hızla gelişmekte.

Nitekim şu sıralarda 7 sosyalist ülke (Sovyetler Birliği, Bulgaristan, Çekoslovakya, Doğu Almanya, Macaristan, Polonya ve Romanya) büyük bir projeyi gerçekleştirmeye çalışıyor. Bu 7 ülke, Urallar'dan Polonya'ya kadar uzanan 2250 kilometrelik bir gaz borusu döşemekte. Bu boru, 28 büyük ve 60 küçük nehrin üzerinden geçecek. 75 kilometresi bataklıktan geçecek, 105 kilometresi de dağlardan aşacak.

Bütün bu işler için 30 bin işçi çalışmakta. Her ülke çalışmanın ayrı bir bölümüne katılıyor. Uzmanlar sürekli olarak birbirleriyle işbirliği yapıyor.

Gaz borusunun döşenmesine geçen yıl başlandı. Yıl sonuna kadar 940 kilometresi tamamlanacak. Bu proje 1978 yılında bitirilecek. Sovyetler Birliği bu boru vasıtasıyla 1980 yılında diğer sosyalist ülkelere (COMECON ülkeleri) 15 milyar metreküp doğal gaz gönderecektir. Bu rakam, halen Sovyetler Birliği'nden diğer sosyalist ülkelere gönderilen doğal gazın iki katıdır.

Minsk Otomobil Fabrikası işçileri için yapılan Kültür Sarayı'ndan bir bölüm.

SOVYET İŞÇİLERİ KENDİLERİNE KÜLTÜR SARAYI YAPTI

Sosyalist ülkelerde işçilerin maddi ihtiyaçlarının yanı sıra kültürel ve moral ihtiyaçları da en iyi şekilde karşılanmaktadır. Nitekim Sovyetler Birliği'nde Minsk Otomobil Fabrikası işçileri fabrikalarının yanına bir Kültür Sarayı yaptırmışlardır. Fabrikada çalışan 1200 işçi sürekli olarak çalışan Kültür Sarayı'nda ücretsiz olarak istedikleri gösteriyi izliyorlar.

Modern şekilde yapılan Kültür Sarayı sadece işçilerin gösterileri izlemelerine yaramıyor. Buradaki amatör çalışmalara işçilerin aileleri de katılabiliyor. Bu çalışmaların içinde amatör sinemacılık, pandomim (sessiz tiyatro) ve resim başta geliyor. İşçi çocuklarına bale dersleri verilen Kültür Sarayı'nda ayrıca bir kütüphane ve çay salonu da bulunuyor. İşçilerin Kültür Sarayı, tüm çevreye toplumsal olarak yarar sağlıyor.

ÜCRETLER ARTIYOR FİATLAR DÜŞÜYOR

Kapitalist ülkelerde ana tüketim maddelerinin fiyatları durmadan artarken Sovyetler Birliği'nde sabit kalmaktadır. Halkına devamlı artan bir hayat standardı sağlamak Sovyet hükümetinin politikasıdır. Nitekim, son on yılda işçilerin ücretleri yüzde 50 kadar artmıştır. Ayrıca sosyal yardımlar da büyük oranda artış göstermiştir. Buna karşılık bütün gıda maddelerinin yüzde 99'unda ve sanayi maddelerinin yüzde 92'sinde fiyatlar sabit tutulmuştur. Bu maddeler arasında ekmek, çay, kahve, şeker, yağ ve et en baştadır. Bu arada bazı maddelerin fiyatları da düşürülmüştür. Örneğin, 1971 - 1975 yılları arasında televizyon, radyo, çamaşır makinası, motosiklet, otomobil, buzdolabı fiyatları düşürülmüştür. Ev kiraları ise aile gelirinin yüzde beşini tutmaktadır.

ŞİLİ İÇİN DAYANIŞMA

60. cı yaşını zindanda dolduran Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Corvalan (şapkalı), cunta tarafından katledilen Başkan Allende ile birlikte.

11 Eylül, Şili'de «Halk Birliği Hükümeti» nin askeri cunta tarafından devrilişinin ve Başkan Allende'nin katledilişinin yıl dönümüdür.

Halk Birliği, Şili Komünist Partisinin uzun yıllar çalışması sonucu oluşturulmuştu. Halk Birliği'nin temel amacı, «Emperyalist tekellerin ve büyük toprak sahiplerinin egemenliğine son vermek ve Şili'de sosyalizmin kurulmasına başlamak» tı. (Geniş bilgi için bk. İşçi Davası, s. 62)

Halk Birliği Hareketi, 1970 yılında yapılan seçimlere sosyalist Salvador Allende'yi aday göstererek katıldı. Allende oyların yüzde 33,6 sını aldı. Daha sonra parlamento tarafından Cumhurbaşkanı seçildi. Halk Birliği hükümeti üç yıl içinde şunları gerçekleştirdi :

- Bakır ve önemli madenler millileştirildi.
- Büyük toprak sahiplerinin 80 dönümden fazla toprakları alınarak yoksul köylülere verildi.
- 12 yaşından küçük çocuklara her gün bir litre süt dağıtıldı.
- Ücretler yüzde 35 - yüzde 60 arasında artırıldı.
- Ailelere yapılan yardımlar yüzde 50 ile yüzde 100 arasında artırıldı.

Halk Birliği Hükümetinin işçi ve emekçi sınıflar yararına yaptığı bu düzenlemeler, emperyalist ülke yöneticileri ve tekeller tarafından tepkiyle karşılandı. 11 Eylül 1973 te Şili'li generaller Amerika ile işbirliği yaparak halk iktidarını devirdiler. Allende'yi katlettiler. Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Corvalan'ı 57 yaşında zindana attılar. Corvalan'a ve diğer partililere işkenceler uyguladılar. Binlerce işçi, emekçi, aydın, demokrat insan öldürüldü, binlercesi tutuklandı. İstisnasız tüm partiler kapatıldı.

Şili halkı üç yıldır amansız bir baskı, sömürü ve zulüm altında.. Anayasanın 110 maddesinden 79'u bu baskıcı düzene uymadığı için iptal edildi. Toplanma ve basın özgürlüğü, seçme ve seçilme hakkı yok edildi. Öğretim görevlilerinin yarısı, öğrencilerin yüzde 20 si üniversitelerden atıldı. Halk Birliği Hükümeti zamanında millileştirilen 400 şirket sermayedarlara geri verildi. Yeraltı kaynaklarının yabancı şirketler tarafından işletilemiyeceğine dair yasalar yürürlükten kaldırıldı. Kamulaştırılan toprakların yüzde 22'si toprak ağalarına geri verildi. Bütün bu yapılanlara karşı çıkan, cuntayı eleştirenler işkence odalarında öldürüldü.

Cunta döneminde ekonomi gittikçe daha çok batağa saplandı. Endüstri üretimi yalnız geçen yıl yüzde 25 azaldı. Hayat pahalılığı 4 kat arttı. İşsizlerin sayısı yüzde 20'yi geçti. Emekçi halkın yüzde 60'ı yoksul ve aç duruma düştü..

Şili işçi sınıfı bu kanlı baskı ve sömürüye karşı mücadele ediyor. Dünya işçileri, demokratik kamuoyu Şili'deki cuntayı lânetliyor. Eylül ayı dünyanın demokratik güçleri tarafından «Şili Halkı ile Uluslararası Dayanışma» ayı olarak ilân edildi. Kanlı darbenin üçüncü yıldönümü olan 11 Eylül günü çeşitli ülkeler işçi sınıfı, emekçileri, demokratik güçleri protesto gösterileri düzenlediler. Bu arada DİSK de Şili Halkıyla Dayanışma gününe bir toplantı düzenleyerek katıldı. Türkiye'de ve diğer ülkelerdeki bu toplantı ve gösterilerde, işçi sınıfı, demokratik güçler Şili'deki kanlı yönetimi ve emperyalizmi protesto ettiler. Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Corvalan'a, diğer parti üyelerine, işçi sınıfına ve Şili halkına özgürlüğünün geri verilmesini istediler. Şili halkının yanında olduklarını bir kere daha açıkladılar.

MAO ÖLDÜ

MAO

Çin Halk Cumhuriyetinin devlet başkanı Mao 9 Eylül günü öldü. Mao'nun ölümü dünya kamuoyunda büyük etki yarattı. Dünya basınında Mao'dan sonra Çin'de neler olabileceğine dair yorumlar yapıldı.

800 Milyonluk Çin'in lideri olarak ölen Mao 1893 yılında doğdu. 1921 yılında kurulan Çin Komünist Partisinin kurucuları arasında yer aldı. Bu tarihten sonra Mao Çin Komünist Partisinin içersinde aktif rol oynamaya başladı. 1927 yılında Çin hâkim sınıflarının temsilcisi olan Çan Kay Şek ülkedeki sol güçleri ezmeye çalıştı. Çıkan iç savaşta sol güçler yenildi. Japonların saldırısına karşı Çan Kay Şek yönetimiyle Çin Komünist partisi arasında ittifak yapıldı. 1945 yılında iç savaş yeniden başladı. Bu savaşta ise Çan Kay Şek yenildi ve Taiwan'a kaçtı. 1949 yılında Çin Halk Cumhuriyeti başkanlığına seçilen Mao, ölene dek bu görevini sürdürdü.

Mao'nun ölümünün dünya kamuoyunda yarattığı etki sadece Çin'in lideri olmasından değildir. Bir diğer sebepte Mao ve yandaşlarının başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelere karşı olan tavırlarıdır. Çinli yöneticiler Sovyetler Birliğini kapitalizme geri dönmekle hatta emperyalist olmakla suçlamaktadırlar.

Mao'nun görüşlerine bu gün MAOİZM denilmektedir. Aynı zamanda bu, Çin Komünist Partisini Dünya Sosyalist Sistemi ve Uluslararası işçi sınıfı hareketinden uzaklaştıran görüşün de adıdır.

Çin politikasının bu duruma gelişinin çeşitli nedenleri vardır. En başta Çin'in ve Çin devriminin yapısı gelmektedir. Çin'de bugün bile köylülük hakimdir. Çin devrimi de özünde köylü devrimidir. Çinde uzun süren iç savaşlar, Japon işgaline karşı verilen mücadele, işgale karşı burjuvaziyle yapılan ittifak Sosyalist düşünce ve tavrın köklü bir şekilde yerleşmesini engellemiştir. Aynı zamanda harekete damgasını vuran köylülük, içinde birçok milliyetçi ve küçük burjuva görüşlerini taşımaktaydı. Bu görüşlere karşı yukarıda belirttiğimiz sebeplerden dolayı yeterince mücadele verilememesi, bu görüşlerin parti içinde hakimiyet kurmasına yol açtı. Bir diğer sebepte Çin'de işçi sınıfının sayı olarak azlığı ve Sosyalist düşüncenin Maoculuk adına çarpıtılmasıdır.

Bütün bu sebeplerden dolayı bugün Çinli yöneticiler ve dünyadaki taklitçileri başta Sovyetler Birliği olmak üzere Sosyalist Sisteme karşı düşmanca tavır almaktadırlar. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketini bölmektedirler. Faşist yönetimleri desteklemekte, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı emperyalistlerle aynı safta yer almaktadırlar. Sosyalist ülkelerin savaşsız bir dünya yaratma çabalarını baltalamaktadırlar.

Bu nedenle Maocu görüşlere karşı mücadele edilmelidir. Fakat bu mücadelede düşman Çin halkı değildir. Çünkü eninde sonunda Çin işçi sınıfı bugüne kadar yürütülen politikanın sosyalizmin aleyhine olduğunu görecek ve Çin Sosyalist Sistem içindeki yerini alacaktır.

MEKTUPLAR

«Davul aynı davul tokmağı vuran ayrı»

Konuya girmeden önce yedi senelik işçilik hayatımın son bir senesinde öğrendiklerimi tüm işçi arkadaşlarıma aktarmak istiyorum. Bana bu fırsatı verdiği için genel olarak Türkiye işçi sınıfının ve özel olarak da Zonguldak maden işçisinin en acil dertlerini, sorunlarını dile getiren İşçi Davası gazetesine şükranlarımı bildirmeyi bir borç bilirim.

Ben gazete okumaya pek hevesli değildim. İşçi Davası gazetesini satan arkadaş, gazeteyi öylesine içten satıyordu ki adeta iştahlandım. Ve bir tane aldım. Hatırladığım kadarıyla 29. ncu sayıdan itibaren de devamlı şekilde okumaktayım. Daha evvel de particilik ve fikir hususunda hiç ilgilenmezdim. Fakat İşçi Davası gazetesi bana fikirlerimi değiştirtti ve kendi benliğimi bulmama yardım etti.

Bu yazıyı yazmaya neden olan konuya gelince: Son günlerde Zonguldak'da 3 kongre seyrettim. Bunlardan iki tanesi CHP'nin, bir tanesi de AP'nin idi. Bu kongrede gördüklerimi işçi gözüyle şöyle bir değerlendirdim. Belki AP - CHP - MSP - MHP - DP'li işçi arkadaşlarım bana kızacaklar. Ama varsın kızsınlar. Çünkü ortada bir gerçek var. İşte bu gerçek, bütün bu parti yöneticilerinin arasında hiçbir fark yoktur. Bu bir gerçektir. Yani davul aynı davul, tokmağı vuran ayrı.

CHP kongresinde milletvekilleri geldi ve sağa sola sahte tebessümler dağıtmaktalar. AP kongresinde de milletvekilleri geldi. Onlar da aynı şekilde. Çünkü seçimler yaklaştı. Parti içindeki yöneticilerine gelince; bunların da milletvekilliğine adaylığını koymak için hareıyamıyacağı adam yoktur.

İşte bütün bunlar işçileri ve gençleri birbirine düşürmekteler. Onları birer maşa olarak kullanmaktalar.

CHP kongresinde yöneticiler, iktidara geldiklerinde diğer partilerden olan işçilerin, emekçilerin çocuklarını işe almıyacaklarını söylediler. Aynı şekilde şimdi iktidarda bulunan partiler de CHP'li gençleri ve diğer bütün gençleri işe almamaktadırlar.

Buradan şu sonuç çıkıyor. Hangi parti gelirse gelsin yine işçiler ve emekçiler çekecekler. Yine işçi ve emekçi çocukları başıboş, işsiz, güçsüz gezecekler. Ve birbirine düşürüleceklerdir.

Hangi parti olursa olsun partinin üst kademelerindekilerin hepsi de işçileri, emekçileri düşündükleri için değil, sadece patronlara en iyi şekilde hizmet etmek ve kendi kişisel çıkarlarını daha iyi sağlamak için çalışıyorlar.

Ve bunun ışığı altında bütün bu partili işçi ve emekçi arkadaşlarıma diyorum ki; birimizin çıkarı hepimizin çıkarıdır. Bunun için kimseye alet olmayalım. Kimsenin maşası olmayalım. Biz onların peşinden değil, onlar bizim peşimizden koşsunlar.

Partinizden ayrılın demiyorum. Ama partideki bu çıkarcıları temizleyin. Kendi yöneticilerimizi kendi aramızdan kendimiz seçelim.

Kendi davamızı avukatlar değil, kendimiz savunalım.

İşte bu da bizim beraberliğimizden geçer.

Yaşasın işçi sınıfının birliği.

Kozlu'dan bir işçi

«İşçi sınıfının bilimini nasıl öğreneceğiz»

Mektubumuzu uzun süredir geciktirdik. Özür dileriz. Çelişkilerimizin çözümünde bize yardımcı olmaya çalışmanıza sevindik.

Birinci mektubumuzda çelişkilere düştüğümüzü yazdık. Şimdi bunları sıralayalım :

Çelişkilerimizin kaynağı, daha çok işçi sınıfının bilimini sistemli bir şekilde nasıl öğreneceğiz noktasında düğümleniyor. Çünkü, herkes, her gurup kendi görüşleri, fikirleri yönünde kabuk yapmaya çalışıyor. Şöyleki :

Bir gurup çıkıyor, sosyalizm bilimdir. O kitaplardan öğrenilir diyor. Bir diğeri, yok öyle yapılmaz, sokaklarda faşistlerle çarpışılarak öğrenilir diyor. Ve sıralıyorlar :

Türkiye'de devrim köylerden başlamalıdır. Silahlı mücadele verilmelidir. Halk savaşı verilmelidir. Emperyalizme, oligarşiye karşı mücadele verilmelidir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi. Partisiz mücadele olmaz. İşçi sınıfı öncü güçtür. Ve daha bizim bilmediğimiz birçok örnekler.

Şimdi biz bunlar karşısında doğal olarak çelişkilere düşüyoruz. Şunun gibi, bunlardan hangisi daha doğru çizgidedir. Hangisini seçeceğiz. Siz de bilirsiniz ki seçim pek de o kadar kolay değil. Çünkü, onları değerlendirecek, yorumlayacak bilgilerden yoksunuz.

Biz bu işçi sınıfının bilimini nereden ve hangi kaynaklardan yararlanarak düzenli ve sıralı şekilde öğreneceğiz. Düzenli eğitim programlarını nasıl ortaya çıkaracağız. Veya bu programları nasıl kuracağız.

Bizlere bu konular hakkında ayrıntılı ve geniş açıklamalar yaparsanız iyi olacak.

Ve bunun yanında bizlere bir de eğitim programı gönderirseniz konulara daha açık bakabiliriz.

Gazeteniz hakkındaki isteklerimiz ve eleştirilerimiz daha çok biz öğrencileri kapsayacak.

İmkanlarınız ölçüsünde, «öğrenci gençliğin işçi sınıfı mücadelesindeki yeri ne olmalıdır?» konusunda bir yazı serisi veya broşür hazırlamanız. Bu konuda da açıklamalar yaparsanız kafamızdaki tırtılları kırpmada yardımcı olursunuz.

Gazeteye abone bulma konusunda yardımcı olmaya çalışacağız. Çünkü gazeteniz geniş tabana inebiliyor. Olayları Türkiye'nin maddi koşullarına göre değerlendirebiliyor. Yani geniş tabanın dilini rahatlıkla kullanabiliyor. Herkesin anlayabileceği dili seçebiliyor. Ve bunun için de gazetenizin birinci sayısından, şimdiye kadar çıkan sayılarını göndermenizi istiyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Ankara'dan iki öğrenci

«Devrimci ideolojinin üzerindeki sis perdesi kaldırılmalıdır»

«İŞÇİ DAVASI» Gazetesini çıkaran dostlara;

Mektubunuzu ve gazeteleri aldım. Bir devrimciyi, işçi sınıfından gelen olumlu seslerden daha çok memnun edecek başka bir şeyi düşünemiyorum. Hele bu ses, var olanlar içinde en olumlu ve ümitvar ise, memnunluk, çocuklarınkine benzer bir sevince dönüşür. İşte ben bu sevinç içindeyim.

Devrimci ideolojinin üzerine gerilen sis perdesinin birer kazığı durumunda olan ve işçi sınıfı adına konuşan bir düzüneye yakın «örgüt» lerin var olduğu bir ülkede, bir İSHAK KAFKASLI kalkmış bu sis perdesini tam ortasından ateşlemiş. Evet, bu ateş büyütülmeli. Öyle büyütülmeli ki, sis perdesi ile beraber, sis perdesini geren kazıklar da yanmalı ve işçi sınıfı, bu ateş içinde çelikleşmeli.

«İŞÇİ DAVASI» hakkındaki görüşüm ve önerim budur.

Abone yapma işini ben üzerime alıyorum. Mektubumun elinize geçmesinden itibaren her sayıdan şimdilik 20 şer adet gönderin. Abonelerin, abone parası ile adreslerini ve diğerlerinin satış tutarını size gönderirim. Şu anda abone olacak 9 - 10 kişi var.

Size iki yazı gönderiyorum. «Neden Sosyalist Devrim» başlıklı yazıyı daha önce (...) dergisine gönderdim. Yazmın yayınlanmasını, yayınlamazlarsa da yazımın (...)'ye iletilmesine aracılık etmelerini istemiştim. Böyle bir isteğin (...) dergisinin demokratikliğine ters düşeceğini biliyordum. Fakat isteğim sadece bu değildi. Bu konu ile ilgili yazıların bulunduğu (...) dergisinin sayılarını da (o zaman bunlar bende yoktu) ödemeli olarak istemiştim. İsteklerimden yalnız (...) yayınlarından iki kitabı gönderdiler. (...) dergisinin diğer sayılarını sonra başka yollardan temin ettim. İkinci yazı, tüm (...) çizgisini olduğu kadar «UDD veya MDD» çizgisinin de eleştirilerini içerecek uzun bir yazının başlangıcı olacak. Amacım; ağacın, tek tek dalları, yapraklan ile uğraşmak yerine ağacın köküne vurmak. Şu anda elimde bitmek üzere olan başka bir yazı da «TSİP programının eleştirisi» var. Bittiğinde size gönderirim. Kanımca (...) partilerinin programlarının eleştirisi yapılmalı. Gönderdiğim yazılar hakkındaki görüşlerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz beni memnun edecektir.

«Türkiye İşçi Sınıfı Ne Yapmalı» başlıklı seri yazıda İSHAK KAFKASLI yeni bir seri yazıdan bahsediyor. Şüphesiz bu çok iyi olur. Fakat biraz daha dikkatli olmak gerekir. «Türkiye İşçi Sınıfı Ne Yapmalı» başlıklı yazıda bazı yanlışlıklar var. İkinci kez okuyacağım. Şunu belirteyim ki, yazı bütün olarak iyi ve doğru. «İşçi Davası» nda ideolojik mücadeleyi içeren yazılara sürekli olarak bir yer ayırmalısınız.

Yazılarımı, bir değişiklik yapmamak şartı ile yayınlayabilirsiniz. Başarılı olmanız dileğiyle dostça selamlar.

MUSTAFA ÇUBUK

İşçilerin dostluğunu ve desteğini kazanan gazetemiz satıcısı, maden işçilerine gazete satarken görülüyor. (Foto: İŞÇİ DAVASI)

İŞÇİLER SERMAYE PARTİLERİNDEN ÇIKMALIDIR

Zonguldak - Kozlu maden bölgesinden yazan işçi arkadaşımızın mektubu bizi çok sevindirdi. Sevincimizin birinci nedeni işçi arkadaşımızın sosyalist siyasi bilinç kazanmış olması, kendi deyimiyle benliğini bulmasıdır. Sevincimizin ikinci nedeni ise, arkadaşımızın bu bilinci kendi gazetesi vasıtasıyla kazanmış olmasıdır. Bu durum İŞÇİ DAVASI'nın görevini yapabildiğini gösteren somut ve canlı bir örnektir. Biz inanıyoruz ki arkadaşımız şimdi diğer arkadaşlarını işçi sınıfının kendi siyaseti demek olan sosyalist siyasete kazanmak için var gücüyle çalışmaktadır.

İşçi arkadaşımız CHP - AP - MSP - MHP gibi burjuva (sermaye sınıfı) partilerinin niteliğini, ne olup ne olmadıklarını çok iyi anlamış. Bu partilerin hiç birinden işçi sınıfına yarar gelmeyeceğini belirten arkadaşımız, bunu güzel bir halk deyimiyle ifade etmiş: «Davul aynı davul, tokmağı vuran ayrı.»

Ancak biz, arkadaşımızın mektubundaki bir fikre katılmıyoruz. Arkadaşımız diyor ki: «partinizden ayrılın demiyorum. Ama partinizdeki bu çıkarcıları temizleyin.» Bu yanlıştır. İşçilere «bu sermaye partilerinden ayrılın» demelidir. Çünkü bu partilerdeki çıkarcıların biri gitse diğeri gelir. O partiler sermaye sınıfının partileridirler. Hiç bir zaman işçi sınıfını temsil eden partiler olamazlar.

İşçi sınıfı kendi davasını sadece ve sadece kendi partisiyle savunabilir. İşçi sınıfının birliği ancak kendi sınıf partisinin saflarında gerçekleşebilir. Böyle bir parti, işçi sınıfının sosyalist öncüleri ve işçi sınıfına inanan sosyalist aydınlar tarafından kurulur. Hepimizin görevi böyle bir partinin var edilmesi için çalışmaktır.

«ELMANIN TADINI ANLAMAK İÇİN ONU ISIRMAK GEREKİR»

Ankara'dan mektup yazan öğrenci arkadaşlarımız, genel olarak, sosyalist mücadeleye katılmak isteyen gençlerin ortak sorunlarını dile getiriyorlar. Herşeyden evvel arkadaşlarımızın büyük bir sorumluluk duygusu içinde olmaları sevindiricidir.

Arkadaşlarımızın sorunu «işçi sınıfı biliminin sistemli bir şekilde nasıl ve nereden öğrenileceği» meselesidir. Bu soru zor bir sorudur. Sosyalist eğitim meselesi, Türkiye sosyalist hareketinde yeterince üzerinde durulmuş ve anlaşılmış bir mesele değildir. Kaldı ki bunun bir reçetesi de yoktur. Bu sorunun cevabı, soruyu soranın sınıfsal durumuna, bugün içinde bulunduğu bilgi seviyesine ve nihayet sosyalist hareketin genel durumuna bağlı olarak değişir. Bu konuda genel planda şunlar söylenebilir :

Bilimsel sosyalizm, adı üstünde, herşeyden önce bir bilimdir. Ve her bilim gibi ele alınmalıdır. Sosyalizmin kaynakları bellidir. Ustaları bellidir. Bu temel eserler tekrar tekrar okunmalı, anlaşılmalı ve özümsenmelidir. Dünyada ilk sosyalist devletin kurulmasına öncülük eden büyük ustanın hayatı bu konuda en güzel ve büyük örnektir. Lenin gençlik yıllarında ve ilk sürgündeki günleri için «Sabahın erken saatlerinden gece yarılarına kadar durmak, dinlenmek bilmeden okudum» demektedir. Kızkardeşi Anna ise hatıralarında şöyle yazmaktadır; «Sabah çayını içer içmez sanki kendisini sert bir öğretmen bekliyormuş gibi kitaplarını yüklenir, doğru bahçeye giderdi.» Demek ki sosyalist bilimi öğrenmek için herşeyden evvel onu temel eserlerinden okuyup öğrenmek gerekir.

Fakat ne varki bilimsel sosyalizm, sosyal pratik içinde yer almadan sadece kitaplardan öğrenilemez. Bilimsel sosyalizmin kurucusu Marks der ki: «elmanın tadını anlamak için, onu ısırmak gerekir.» Yani bilimsel sosyalizmi yeterince anlamak için, onun mücadelesine katılmak gerekir.

SOSYALİST TARTIŞMA ZORUNLUDUR

Mustafa Çubuk arkadaşın bize gönderdiği mektup ve yazılardan ciddi bir çalışma içinde olduğu anlaşılmaktadır. Tozdan - dumandan neyin ne olduğunun karıştırıldığı bir dönemde ciddi bir tutum içinde olmak, hem kendisi için hem sosyalist hareketimiz için sevindiricidir.

Gazetemiz tekrar haftalık yayına başlayabildiği zaman bu arkadaşımızın yazılarını yayınlayacağız. Gazetemiz «sosyalist tartışmalar» için ayrı bir sayfa yapacaktır. Bize göre Türkiye sosyalist hareketinin ciddi bir sosyalist tartışmaya şiddetle ihtiyacı vardır. Herkes görüyor ki Türkiye sosyalist hareketi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin gerisinde kalmıştır. Değil yol gösterici ve dünyayı değiştirici bir teori, olan biteni anlama bile cok noksan ve geridir. Onun için Türkiye sosyalist hareketinin güncel, acil ve ertelenemez görevi «teori» meselesidir. Bu bakımdan bu meselenin çözümlenmesinde sosyalist tartışmaların büyük yararı olacağı muhakkaktır. Bugün sosyalistler ya susmakta ya da konuştukları zaman eleştiriler, küfürleşmekten öteye gitmemektedir. Artık bu dönem bitmeli, ciddi sosyalist tartışmalar başlamalıdır.

İŞÇİ DAVASI

İŞÇİLER .... SENDİKALAR

RECEP KÜREKÇİ

YOL-İŞ GREVİNDEN ALINACAK DERSLER...

12 Ağustos 1976 günü başlayan Konya yol işçilerinin grevi 24 Eylül'de sona erdi. 43 gün süren bu grev bir çok yönüyle geniş yankılar yaptı.

Sendikacıların **«hak grevi»** ismini verdiği bu eylem, aslında **«siyasi»** bir grevdi. Ve bu eylemden işçi sınıfının mücadelesi için çıkarılacak çok anlamlı dersler vardı.

• Yol işçilerinin grevinde sermaye arasındaki iktidar kavgası kendini açıkça belli etti. İş başında bulunan MC hükümetinin iki iddialı ortağı AP ile MSP bu grevde birbirine ters düştüler. Yol işçilerinin eylemi, bu işkolunda MSP yanlısı bir sendika tabanı yaratmak için hazırlanan oyunların bozulmasını sağladı.

• TÜRK - İŞ merkez yöneticileri grevdeki tutumları ile işçi sınıfından yana değil sermayeden yana olduklarını bir kere daha gösterdiler. Genel Başkan Halil Tunç başta olmak üzere TÜRK - İŞ kodamanları Konya'daki yol işçilerini yalnız ve desteksiz bıraktılar. Halil Tunç'un çıkışları hep lafta kaldı. Başlarda AP den medet uman Halil Tunç Başbakan Süleyman Demirel'e yanaştı. Bu tutmayınca, Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e MSP lileri şikayet etti. Yine bir şey çıkmayınca, bu sefer Halil Tunç **«savcı»** olmaya özendi ve ihbarlara başladı. MSP yöneticilerini **«gerici»** ve **«şeriatçı»** olarak ilan etti. Sonuçta, TÜRK - İŞ bünyesindeki sendikalardan yol işçilerinin eylemine elle tutulur hiç bir destek gelmedi.

• DİSK yöneticileri Konya grevini bir süre seyrettiler. 20'nci günün dolmasından sonra DİSK yöneticileri konuştular. Önce Genel Sekreter Mehmet Karaca, sonra Genel Başkan Kemal Türkler, DİSK'in yol işçilerine yardıma hazır olduğunu açıkladılar. Bu arada DİSK yöneticileri, demokratik hakların korunması yolunda TÜRK - İŞ ile de güçbirliği yapabileceklerini belirttiler.

• Yol işçileri yalnız TÜRK - İŞ içinde değil, kendi sendikaları içinde bile yalnız bırakıldılar. YOL - İŞ FEDERASYONU'na bağlı öteki bölgeler bir sürü edebiyat yaptılar. Ama Konya'nın dışındaki bölgelerden, İstanbul'dan, Ankara'dan, İzmir'den veya Erzurum'dan destek gelmedi. Oysa **dayanışma** grevinin tam sırasıydı!

• Grevin sonlarına doğru DİSK üyesi işçiler de DGM lere karşı ülke çapında eylemlere başlamıştı. TÜRK-İŞ yöneticileri bunun üzerine YOL-İŞ grevini bastırmak için ellerinden geleni yaptılar. TÜRK - İŞ'teki işçi düşmanlarının hesabı DİSK üyeleri ile sermaye sınıfını karşı karşıya bırakmaktı. İşçi sınıfı hareketi karşısında bozguna uğrayan TÜRK - İŞ yöneticileri çareyi DİSK'in kapatılmasında buluyordu. Bunun için aynen sermaye sınıfının sözcüleri gibi onlar da DİSK üyelerini **«yasa dışı»** eylem yapmakla suçlamaya çalışıyorlardı. İşte bu nedenle de yol işçilerinin grevini hemen bitirme yoluna gittiler.

EN ÖNEMLİ NOKTA...

Bu grevin en önemli yanı, aralarında derin görüş ayrılıkları olsa bile tüm demokratik kuruluşların, bu arada DİSK ile TÜRK - İŞ'in **demokratik güçbirliği** yapmasının doğru olacağının ortaya çıkmasıydı. İŞÇİ DAVASI olarak, işçi sınıfının ortak ve somut çıkarları konusunda iki büyük işçi kuruluşunun güçbirliği yapmasını baştan beri söylüyorduk. Ama bazıları sözlerimizi anlamak istemiyordu. Bize, **«siz DİSK ile TÜRK - İŞ'i bir kefeye mi koyuyorsunuz»** diyorlardı. Bize karşı çıkanlar aslında hangi çağda yaşadığımızı bile anlamaktan uzaktılar. Bunlar kapitalist sistemin ve sosyalist sistemin öncülerinin bir yandan kıyasıya yarışırken, bir yandan belli noktalarda ortak çalışmalar yapmasının anlamını kavramaktan uzaktılar!

DİSK yöneticileri, geç de olsa, **«güçbirliği»** çağrısını yapmakla çok olumlu bir adım atmış oldular. Böylece, TÜRK - İŞ yöneticilerini biraz daha köşeye sıkıştırmış oldular. DİSK'in çağrısı karşısında TÜRK - İŞ yöneticileri kem - küm etmekten **başka şey yapamadılar. Bu arada, en** zor anlarında onlara yardım elini uzattıkları için DİSK yöneticileri YOL-İŞ tabanı arasında şüphesiz büyük itibar kazandılar.

İŞÇİ DAVASI olarak 2 Eylül tarihli sayımızda bu düşüncelerle **«YOL İŞÇİLERİNİN GREVİ DESTEKLENMELİDİR»** demiştik. İktidar kavgası veren sermaye partilerinin bu grev içinde değişik hesapları olduğunu biliyorduk. TÜRK - İŞ içindeki sermaye yanlısı sendikacıların da bu grev içinde oyunlar hazırladığını biliyorduk. Onların niyetlerini bir yana bırakıp, baskılar ve haksızlıklar karşısında yol işçilerin haklı olarak giriştiği **siyasi grev** eyleminin desteklenmesinin doğru olduğunu söylüyorduk.

YOL - İŞ grevi işçi sınıfına inananları haklı çıkarmıştır!

Çok zor şartlar altında yürütülen bu siyasi grev eyleminden kazançlı çıkan sadece yol işçileri değil tüm işçi sınıfıdır!

Yol işçileri grev sırasında.

GAZETENE SAHİP OL

İŞÇİ DAVASI: İşçilerin haftalık ekonomi ve politika gazetesi. Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu müdür: Şengül Karademir / Yönetim yeri: Nizam cad. Birlik iş hanı, kat: 3, No: 311 - ZONGULDAK. / Yazışma adresi: P.K. 68 - Zonguldak / Tel: 3886 / İstanbul bürosu: Alemdar mah. Çatalçeşme sok. Atalay iş hanı, No: 27, Cağaloğlu - İSTANBUL / Abone: altı aylık 25 TL. yıllık: 50 TL. / Yabancı ülkeler için abone ücreti üç katıdır / Dizgi: BAŞARAN Matbaası / Baskı : UFUK Matbaası / Telefon : 26 43 09 - Cağaloğlu - İst.

ZONGULDAK MADEN İŞÇİLERİ SÖZLEŞMEDEN 3 AYDIR HABER BEKLİYOR

Maden işçileri emeklerinin karşılığını istiyor. (Foto : İşçi Davası)

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası (ZMİS) ile Türkiye Kömürleri İşletmesi (TKİ) arasında üç aydır süren toplu sözleşme görüşmelerinden halâ haber çıkmıyor.

52 bin maden işçisi adına yapılacak olan sözleşmeden haber çıkmayışının bir nedeni görüşmelerin Ankara'da sürdürülmesidir. Ama asıl neden işin başında iki taraf arasında imzalanan «gizlilik» anlaşmasıdır. Bu karar tamamen işçinin aleyhinedir. Çünkü işverenin tutumundan haberi olmayan işçinin işverene karşı yeterince direnemiyeceği meydandadır.

Yine de, her iki taraftan bazı haberler sızıyor. Bu haberlerden görüşmelerin oldukça tartışmalı geçtiği anlaşılıyor.

Tartışmaların daha çok İŞÇİ SAĞLIĞI ve İŞ GÜVENLİĞİ noktalarında toplandığı söyleniyor. Sendikacılar böyle konularda geri adım atmayacaklarını iddia ediyorlar.

ÜCRET ZAMLARI konusuna henüz sıra gelmemiş. Maden işçilerinin çok ağır şartlar altında çalıştığı, buna karşılık çok düşük ücretler aldığı bir işyerinde ücretler konusunun keskin zıtlıklara yol açması bekleniyor.

Görüşmeler sırasında işveren vekillerinin «oyalama» taktiği içinde oldukları, işin sonlarında araya hükümeti sokup sıyrılmayı düşündükleri belli oluyor.

SENDİKA YÖNETİCİLERİ ÇELİŞKİ İÇİNDE...

Son zamanlarda ZMİS yöneticilerinin çelişkili davranışlar içinde olduğu göze çarpıyor. Sendikacılar daha görüşmelerin başında bazı sendika üyesi işçilere «ceza» verdirerek havayı bulandırdılar. İşçiler arasında dayanışma ortamını güçlendirmeleri gereken bir zamanda, tam tersine, işçilerin birliğini baltalamış oldular.

Görüşmeler sırasında sendikacılar ile işverenlerin sık sık takıştıkları, hatta sendikacıların hakaretler savurdukları söyleniyor. İş bununla kalmıyor. Sendikacıların kendi siyasi partileriyle de arası açılıyor. AP ve CHP de sendikacılar «istenmeyen adam» olarak tanıtılıyor.

Bu nedenlerle, sendikacıların destek sağlamak için yeni girişimler içinde oldukları görülüyor. Bir ara teknik elemanlara ve memurlara çağrı yaptılar. Onları da sözleşme kapsamına almaya hazır olduklarını açıkladılar. Ama ne dertlerini anlatabildiler, ne de teknik elemanlardan karşılık alabildiler.

Son olarak Sendika Başkanı Mehmet Tezer DGM ler üzerine bir açıklama yaptı. Başta işçi kuruluşları olmak üzere tüm demokratik kuruluşları eylem ve güç birliği yapmaya çağırdı.

Maden işçileri arasında artan tepkileri yumuşatmak için sendikacıların bir şeyler yapmak veya yapar görünmek için çeşitli yollara başvurdukları iyice belli oluyor.

Maden işçilerini başarıya götürecek asıl güç kendileridir!..

Yorum

Son zamanlarda Zonguldak Maden İşçileri Sendikası üyesi bazı işçilere verilen «İHTAR» ve «GEÇİCİ İHRAÇ» cezaları haksızdır. Bu cezalar aynı zamanda kanunsuzdur ve hukuken geçerliği yoktur.

Bu konuda verilmiş bir Yargıtay kararı şöyledir: «SENDİKADAN ÇIKARILAN İŞÇİNİN ÜYELİĞİ GENEL KURULUN TOPLANMASINA VE ÇIKARMAYA İLİŞKIN GENEL KURUL KARARININ KESİNLEŞMESİNE KADAR DEVAM EDER.» (Yargıtay 10. cu Hukuk Dairesinin 13.2.1975 tarih, 1974/6547 esas 1975/736 sayılı kararı)

Bu durumda, «ihraç» kararları kesinleşinceye kadar çıkarılmak istenen işçilerin üyelik haklarının devam edeceği açıktır.

Sendika yöneticilerinin aldırdığı «ihraç» cezasına karşı işçilerin itiraz etmeye hakları da vardır.

Sendikalar Kanunu'nun bu konuya ilişkin 8. ci maddesi şöyle der :

• «Çıkarma kararına karşı üyenin genel kurula başvurma hakkı vardır.»

• «Genel Kurul kararına karşı, üç ay içinde, iş davalarına bakan mahkemeye işçi itiraz edebilir. Mahkeme kararı kesindir.»

• Aynı şekilde, «Genel Kurul kararına karşı, üç ay içinde, Bölge Çalışma Müdürlüğü de itiraz edebilir. Mahkeme kararı kesindir'»

Esasen Anayasa'nın 46. cı maddesi de, «SENDİKALARIN YÖNETİM VE İŞLEYİŞLERİ DEMOKRATİK İLKELERE AYKIRI OLAMAZ» diyerek üyelerin haklarını teminat altına almıştır.

Görüldüğü gibi, çıkarılmak istenen işçilerin sendikal hakları şu anda aynen devam etmektedir. Sendikacıların kendilerine karşı çıkanları sindirmek için öne sürdükleri iddialar asılsızdır. Ceza alanların toplu sözleşmeden yararlanamayacağı iddiası ta baştan aşağı uydurmadır. Sendika üyesi olmayan işçilerin «dayanışma aidatı» kestirerek sözleşmedeki haklardan yararlanacağı da yine yargıtay kararları ile hükme bağlanmıştır.

İşin en önemli yanı, işçilerin cezalandırılması için hiç bir tutarlı gerekçe yoktur. Çıkarılmak istenen işçiler sendika yöneticilerinin hatalı tutumlarını eleştirmişlerdir. İşçilerin kendi paralarıyla besledikleri ve kendi oylarıyla seçtikleri yöneticileri eleştirmeye sonuna kadar hakları vardır.

İşçilere hem haksız, hem de kanunsuz olarak verilen cezalar bir an önce kaldırılmalıdır!

Ölen işçinin hayatı parayla ölçülemez. (Foto : İşçi Davası)

İŞ KAZALARINDA İŞÇİNİN KUSURU OLAMAZ!

Kapitalist sistemde «üretim» «kâr» için yapılır. İşçinin ölmesi sermaye için hiç önemli değildir. Sermaye için önemli olan «kâr» dır.

Meydana gelen iş kazalarında işçinin kusuru olamaz. Çünkü işyerlerindeki çalışma koşullarını patron hazırlar. Patron bunu yaparken de işçinin güvenliğini değil, elde edeceği kâr'ı düşünür. Bunun için tek sorumlu patron, yani sermaye sahibidir.

Kapitalist ülkelerde iş kazaları çok fazladır. 1971 yılında Amerikada 2,5 milyon iş kazası olmuş ve 14 bin kişi ölmüştür. B. Almanyada 2.4 milyon iş kazasında ölenlerin sayısı 6.500 dür. Fransada 1 milyon iş kazasında bu rakkam 2.200 dür.

Türkiye de iş kazalarında başta gelen ülkelerdendir. 1974 yılında 12 bin iş kazasında 266 işçi ölmüştür.

1975 yılında Ereğli Kömürleri İşletmesi (EKİ) de 6212 iş kazası olmuş ve 6249 işçi yaralanmış 69 işçi ölmüştür.

1976 Eylül ayında ise EKİ'deki 3 iş kazasında ölenlerin sayısı 4'dür.

Eylül başında Zonguldak yeni liman yükleme tesislerinde 22 yaşındaki Hayrettin Durak elektrik çarpmasından ölmüştür.

18 Eylülde Karadon Bölgesindeki göçükde Satılmış Çalar ve Mustafa Çayırlı hayatlarını kaybetmişlerdir.

20 Eylülde ise Üzülmez bölgesinden İbrahim Zurnacı «metan» gazından zehirlenerek ölmüştür.

İşverenin kâr'ı için işçinin hayatı hiçe sayılmaktadır. Bütün bunlardan sonra bir sürü yazma - çizme yapılacak, bilirkişi raporları hazırlanacaktır. Oysaki bilirkişi raporuna hiç gerek yoktur. Çünkü işveren yüzde yüz kusurlu ve sorumludur. İş kazalarından sonra açılan tazminat davalarındaki ölçü, verilen para bir işçinin hayatı ile eşdeğer değildir. İşverene hayatının değerini sorsanız, «parayla ölçülmez» cevabını alırsınız. Ama aynı işveren kendi kâr'ı için göz göre göre cinayet işlemektedir. Ve bu cinayetlerin sonucu, yargı mercileri önündeki değerlendirme, neye göre yapılmaktadır? Aşağıdaki örneklerde bunu daha iyi anlamak mümkün :

● Davacı işçiydi. İş yerinde gözlerinden yaralandı. Yapılan yargılama sonucu iş gücünü yüzde 61 oranında kaybettiği belirlendi. Ayrıca hiç bir kusuru olmadığı ve davalı Denizcilik Bankasının yüzde 100 kusurlu olduğu sabit oldu. Ve mahkeme çalışma gücünün yüzde 61'ni işverenin, yüzde 100 kusuru yüzünden kaybeden davacıya onbin lira maddi, 6 bin lira manevi tazminat takdir etti. (İst. 7. İş Mahk. 28.1.1974 tarih 72/2414 esas ve 974/6 sayılı karar.)

● Davacının babası işçi olarak çalıştığı iş yerinde bir iş kazası sonucu ölmüştü. Olayın, iş yerinde alınması gerekli tedbirlerin alınmayışından meydana geldiği ve işverenin yüzde 100 kusurlu olduğu sabit olundu. Ve babasını kaybeden davacıya 2 bin lira maddi, 5 bin lira manevi tazminat ödenmesine karar verildi. (İst. 6. İş Mahk. 974/1116 esas ve 975/3327 sayılı kararı)

İş kazaları sorunu kapitalist sistem içinde çözümlenemez. Bu sorun ancak sosyalist iktidarda çözümlenir. Çünkü Sosyalist sistemde amaç kâr değil, insan ihtiyaçlarının daha mükemmel şekilde karşılanmasıdır.